

SYND, SONING OG FØLGER DERAU (1959)

BIBELKURS av Adolf Bjerkreim, lydopptak på "sunneord. no".

2.TIME

Bønn.....

I formiddag forsøkte vi å se litt på hvordan synden kom inn i verden. Den kom inn ved ETT menneske (Adam). Ikke ved de mange, men bare ved ett. Det den ene gjorde, det har alle de andre gjort.

Jeg kunne ha lyst til å ta med et eksempel som kunne hjelpe oss til bedre å fatte det, at synden kom inn for alles vedkommende bare ved ett menneske. Og eksempelet vil jeg ta fra Hebreerbrevet 7. Dere kan selv lese hele kapittelet om dere har interesse av det. Men her gjelder det særlig den første del, fra vers 1 til 10. Der er gjort en sammenstilling mellom den Herre Jesus, som yppersteprest, og Melkisedik, som er kalt den høyeste Guds prest. Han som møtte Abraham, styrket ham og velsignet ham, og som Abraham betalte skatt til. 10% skatt, eller som vi kaller det, tiende. For å påvise at Kristi prestedømme er større enn Arons prestedømme, og at Kristus selv som prest er større enn ypperstepresten Aron med all hans tjeneste, som hadde pågått i Tabernakelet, og siden av andre prester i tempelet...så fremheves nettopp det forhold at Levi, som Aron er kommet ifra, for Aroner kommet fra Levi stamme, og Gud har aldri gitt prestedømme til noen annen stamme. Så hvis en mann ikke kunne godtgjøre at han var av Levi stamme, så kunne han ikke være prest, og ingen ville anerkjenne han som prest. Og til ingen annen stamme på jorden har Gud overbrakt det embetet.

Det står i Hebreerbrevet 8 at hvis Jesus nå hadde vært på jorden, så hadde han ikke en gang vært prest. For der er de som etter Loven bærer fram gavene. Så hvis Jesus ikke kunne være prest bare fordi han ikke var av Levi stamme, hvem andre kan så være det?

Jeg for min del kunne aldri ha blitt prest, det er helt umulig! For jeg er ikke av den stamme. Jeg kunne tatt teologisk embetseksamen da jeg var ung og fått noen til å innvie meg til et presteembete. Men det er noe helt annet enn at jeg i Guds måte å regne på var en Guds prest. Det er bare en stamme i verden som har fått presteembete, og det var Levi. Men av den stamme var ikke Jesus kommen, han var kommet av Juda stamme.

Og da skal det bevises overfor disse hebreerne, at han som er kommet av Juda stamme og ikke av Levi stamme, han er større enn Aron. Og så skjer det ved å vise at Aron har erkjent sin underlegenhet overfor Melkisedik. Og så fastslåes det at Jesus, som er av Juda stamme, han er prest ifølge en evig ed etter Melkesedikis vis. Ikke etter Arons vis. Så er bevisførelsen den, som vi leser ifra vers 4, kap.7:

"Å se hvor stor han er, denne som Abraham, patriarken, endog ga tiende av krigsbyttet. Og mens de av Levi barn, som får prestedømme, har et bud om å ta tiende etter Loven av folket, det er av sine brødre, de som er kommet av Abrahams lend (ætt), så har denne, som ikke regner sin ætt av dem, tatt tiende av Abraham og velsignet ham som hadde løftene. Men uten den all motsigelse er det den ringere som velsignes av den høyere. Og her er det dødelige mennesker som tar tiende, men der en som har det vitnesbyrd at han lever. Og om jeg nå må si: Ved Abraham er endog Levi, som tar tiende, blitt lagt i

tiende. For han var ennå i sin fars lend dangan ga Melkisedik møtte Abraham."

Altså...den gangen da Abraham møtte Melkisedik var ikke Levi og hans stamme født. De eksisterte ikke enda. Alikevel sies det at Levi stamme har betalt tiende til Melkisedik. For de lå i hans, Abrahams, lend den gang han betalte tiende. Så de eksisterte altså for Gud i en annen person lenge før de var født! Og det deres stamfader (Abraham) gjorde, det sier Gud at de har gjort. Betalte Abraham skatt, vel, så har de betalt skatt. Og har Abraham erkjent Melkisediks overhøyhet, vel, så har også Levi erkjent at Melkisedik er større enn ham.

Og er så Kristus prest, ifølge en evighet, prest etter Melkisediks mønster, så er han større enn alle. Større enn hele det prestesystemet og offerttjenesten som pågikk i Tabernakelet og tempelet. Det jeg vil ha frem er bare det ene forhold at mennesker i det tilfellet sier å ha betalt skatt, betalt 10%, før de var født. Betalte 10% i skatt i en og ved annen manns handling! Gjorde han det, så gjorde de det som lå i hans verk.

Den gang da Adam falt og syndet, så hadde han ingen barn avlet. Han sto ganske alene, hadde ingen barn. Men fordi han var en stamfar, så lå hele slekten ufødt i hans lend. Så der måtte bli fødsler, og der måtte bli en slekt på jorden, men den eksisterte og var skapt i det første menneskets skapelse. Og det deres stamfar gjorde, det sier Gud, at alle de som lå i hans lend, det hadde de også gjort. Så hans synd, er vår synd, og det han ble (syndig), det ble vi. Der er ingen forskjell. Slik kom synden inn i verden vet ett menneske. Og så trengte det gjennom til alle, og det bevises ved at døden er trengt igjennom til alle. Så enten vi høre til den fargede folkerase, eller de hvite, så er vi av ett blod. Syndig, urent blod som er underlagt døden. Ingen prest, ingen professor, ingen predikant behøver å komme å fortelle oss at vi må dø. For døden selv forteller oss det, vår egen død og andres død. Hvert et dødsfall, hver en likkiste, hver en begravelse, hver en klokkeklem, ved en begravelse og hver en gravhaug, det er vitnesbyrd om at vi har syndet. For døden har trengt igjennom. Og det står så betegnende, synes jeg, i 1. Kor. 15... jeg fant ikke verset i farten (43, se også vers 36)...mer der står at "*det såes i vanære.*" Når dette vårt forgjengelige legeme dør og kommer i graven, så sier Bibelen at "det såes." Men det gjelder bare troende folk. Bibelen kaller det ikke å begrave, men vi er på kirkegården og "sår". Når jeg drev jorda mi hjemme og sådde korn om våren, så fant jeg aldri på å begrave det. Nei, for hvis jeg det hadde gjort så hadde det aldri blitt en høst. Men jeg bare mullet det ned så vidt det kom under mullet. Og så gikk jeg bort fra åkeren med håp, at det en dag ville spire opp. Så her vil det bli en høst. Nåvel, min venn, vi går på kirkegården og ...sår! Så går vi hjem med håp! Det skal komme igjen! Og når det kommer igjen, så kommer det igjen i uforgjengelighet! I makt! Og i herlighet! Men...det såes i vanære....Jeg kan aldri gå i en kirkegård, aller minst i storby, med mindre jeg kommer i tanker om det ordet. Du ser disse velstelte gravplassene. Med svære, fine, flotte, kostbare gravmonumentene. Så står der navn og årstall på dem. En gang så gikk det legemet som ligger under der staut og rank på gaten. Talte store og skrytende ord. Mente seg nesten å kunne..ja, mange mente det fullt ut, å kunne greie livet og evigheten uten Gud! De var mektige! Uovervinnelige! Og hovne. Og ble hedret og æret i denne verden. Nå ligger de der! Like fattig, like ribbet, like nakne, like råtne, som den aller fattigste som er gravet ned i den mullen (jorden). All ros, all ære, all makt, er ribbet av dem!

Døden, godt folk, og graven, det er adamslektens vanære og skam! Har man aldri erkjent, og vil erkjenne, at man er en synder, så forteller den gravhaugen og den gravstenen der...han var altså en synder alikevel! Hva han mente og ikke mente, hva mennesker tok han for eller ei, hva han ga seg ut for eller ei...han var altså en synder. Som alle andre. Og måtte dø, som alle andre.

Nå skal jeg ikke si mer om det jeg var inne på i formiddag.

Men vil dere notere noe mer, så kan dere under nytt romertall nr II at:

Bibelen omtaler synd i to former...eller: Bibelen framstiller synden fra to vidt forskjellige synspunkter. Og de er det nødvendig for oss å holde klart om vi skal få et rett begrep om vårt gudsforhold og vår frelse.

For det første så omtaler Bibelen synden som en ond tilstand. Jeg snakker ikke stilling, men om tilstand. Og med det mener jeg, og Bibelen, en ond natur! En ond vilje! En ond herskermakt!...som bor i oss. Det er det som vanligvis i kristen forkynnelse som betegnes som arvesynd. Synden som bor i oss. Jeg skal bare minne om noen få vers.

I Mat, 7, 11 :

"Når da dere, som gjør ondt, ved å gi deres barn gode gaver.."....(en tilhører: "Nå leser du galt".. Ja, vi må ofte lese galt for at folk skal høre og forstå hva som står. For de er så vandt med å høre denne vanlige gjengse uttrykksmåten, de hører den aldri, det går dem forbi! Det er sant! Og at de, og vi, og alle andre har gjort vondt, men det er ikke det det her er snakk om. Men han sa: "*Når da dere, som ER onde*", det er tilstanden.

I kapittel 12, vers 34: "*Ormeynge! hvordan kan dere tale godt, dere som ER onde. For det hjertet flyter over av, det taler munnen.*" På svensk står det annerledes, jeg syns det er nokså sterkt: " I huggormars avføda! Hur skulle I kunne tala nogat godt, då I själva er vonde." Når dere selv ER onde, på hvilken måte skulle dere kunne tale noe som er godt?!! For i munnen har de ikke noe annet enn det som hjertet er fullt av! Og så har han på andre steder sagt at der er fullt av alt ondt. Det er ikke nødvendig å se(?) etter det.

Dere husker at i Luk. 5, er det fortalt om en stor fiskefangst som disiplene gjorde på Jesu ord. De hadde strevet først og ingen ting fått. Og så på Jesu ord å kaste garnet ut på høyre side av båten, så gjorde de en svær fangst. Så står der: "*Da Peter så det, sa han: Herre, gå ifra meg, for jeg ER en SYNDIG mann.*" Han er ikke bare en mann som har SYNDET. Men selve mannen ER syndig. Jeg er ond! Jeg hadde ikke noen vansker med, da jeg var en ond gutt, å innrømme at jeg hadde syndet og gjort noe som var galt. Men jeg hadde intet begrep om, at jeg tvers igjennom, i min natur, i mitt innerste vesen, var vond! Mange ganger... når jeg var kommet lenger opp...jeg var endog blitt en kristen! Hadde talt Guds ord noen år! Jeg var svært inne på at jeg var et prakteksempel av et menneske! Og når jeg såg på mange gifte folk...kom inn jo i mange slags hjem og fikk mange slags inntrykk...da tenkte jeg som ungar: "Ja, ja...når jeg blir gift så skal i allefall den kona få et prakteksempel av en mann! En sånn liten engel!" Og da vi var forlovet så satt vi på hverandres fang og sa: "Engelen min!" He..eg skal si det var engelen min! Det er bare noe sprøyt og kullsyre vi tar det med! Når den tørste .....(forstår ikke) brenner. Man har ikke spist opp mye salt sammen før man finner ut der er mennesker...som er gått inn på å leve sammen med hverandre. Det er ikke engler.

Og jeg har funnet ut, venner, i ALT mitt liv ...det var inne på på festen...jeg fant det tauet i fjæra, slimet og råttent, ekkelt...og begynte å hale inn i håp om at det skulle bli bedre og sterkere. Men det ble råtnere og råtnere! Inntil jeg sto med siste tampen, og den var like råttent som den første! Jeg var kommet til enden av meg selv! Og ALT var vondt! Der var INTET godt!

I Rom. 7, vers 18, 20, 22 og 23:

"For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor INTET godt."

I parentes, for dere unge som sitter her, og dere eldre kristne: Kan dere så ha noe håp om at du noen gang skal oppdage og finne noe godt i deg selv? Som du kan ha trøst i? Når der så ikke er noe, så er der ingen ting. Og når GUD vet det, at der INTET godt er, det er BARE ondt...hvordan skulle så han finne på, min venn, å sitte på en stor svær trone i himmelen og så nidstire ned her, og prøve og se deg tvers igjennom om han ikke kunne finne noe godt!

He...nei, godt folk, Gud har snudd deg og meg ryggen! Og har ALDRI tenkt å oppdage noe godt hos deg og meg! Vi ER onde! Og der bor INTET godt! Nåvel..... *"For jeg vet at i mitt kjød der bor det intet god. For viljen har jeg, men å gjøre det gode, makter jeg ikke. Men gjør jeg det som jeg IKKE vil, da er det ikke mere JEG som gjør det, men SYNDEN som BOR i meg."*

Det er ikke selve forholdet vi her skal snakke om, men det er bare den KJENNSGJERNING at synd OMTALES som en OND, SYNDIG TILSTAND. En NATUR som er OND, som BOR i oss!

"For jeg har lyst til Guds lov etter mitt indre menneske. MEN jeg ser en ANNEN lov i mine LEMMER, som strir mot loven i mitt SINN og tar meg til fange under syndens lov, den som bor i mine lemmer." .....

Vi leser versene en gang til:

"Jeg har lyst til Guds lov etter mitt indre menneske"... her er et menneske med TO naturer, et frelst, gjenfødt menneske! *"Men, jeg ser en ANNEN lov I MINE LEMMER, som TAR MEG TIL FANGE under syndens lov, DEN som bor i mine lemmer."* Det er synden som BOR i oss.

MEN...LIKE KLART og LIKE STØTT taler Bibelen om SYND i form av UTFØRT, VOND GJERNING. FORDI vi har en ond TILSTAND, og tvers igjennom ER onde. Så GJØR vi også i GJERNING det som er galt.

I 4. Mos. 32, 23 står der:

"Dersom dere GJØR således, da synder dere mot Herren." Altså: "Dersom dere GJØR således, da synder dere mot Herren."

I Joh. 8, 34 sa Jesus:

"Hver den som GJØR synd, er syndens trel!" Det er synd i gjerning.

Og jeg kunne jo ha lest og sitert mange andre ord for samme sak, men det er ikke nødvendig. Når GUD har talt så er det tilstrekkelig når han har talt bare EN gang.

Men vi skal slå opp 1. Johannes brev 1. og 2. kapittel. I første kapittel leser vi fra vers 8:

"Dersom vi sier at vi ikke HAR synd, da dårer vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Dersom vi BEKJENNER (overfor Gud) våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet. Dersom vi sier vi ikke har SYNDET, så gjør vi HAM til en løgner, og HANS ORD er ikke i oss."

Her er synden omtalt i BEGGE former. Hvis noen sier han ikke HAR syndet, så har det sikte for synden I oss, vår vonde natur. Sier noen i den forstand at han er SYNDFRI, så dårer han seg selv. Han kan ikke dåre noen annen. Det har aldri, venner, vært et barn født i verden som har klart å innbille sine foreldre at det er uten synd. For det har vi sett altfor meget av. det begynte å vise seg med stridighet. Og grin. Og tross...osv. Så blir det HANDLING.

Og der er ingen nabo som har kunne innbille sin nabo at han er uten synd. Og der er ingen ektefeller som har kunnet innbille hverandre det. Heller ikke har de kunne innbille barna sine det. Og Gud skal vi ikke snakke om. Han lar seg ikke bedra. Så TROR noen det, så har han bare bedratt seg selv. Og SÅ LANGT kan djevelen få et menneske i blindhet, at han nelkter å ha synd. Men han bare bedrar seg selv.

Der var en mann i Stavanger, ja, han var egentlig fra Sandnes, men hadde vært på møte i Stavanger. Og på det møtet mente han å ha opplevd en ilddåp av Den Hellige Ånd. Som hadde BRENT UT den siste rest av den gamle Adam! Det var han så sikker på som spikerer i veggen. Mannen var ærlig, han TRODDE det!

De hadde fått ham til å tro det. Han var så begreistret at det var veldig. På veien hjem på toget til Sandnes, kom han sammen med en annen troende. Så måtte han fortelle dette veldig som var skjedd. "Tenk!" sa han, "nå er jeg kvitt den gamle Adam! Denne plagsomme vonde naturen som har plaget meg så lenge, nå er den brent opp! Nå er jeg fri den!" Så tok den andre det ganske rolig: "Når tid hendte dette mirakelet?" "Det hendte på møtet inne i Stavanger i kveld." "Ja så?" svarte han. "Ja!" "Og dette TROR du?" "Ja, du kan skjønne jeg tror det! For jeg har opplevd det!" "Ja, eg får inntrykk av at du MENE det, men du tar feil. Du dåre deg selv!" "Men det er sant!" sa han, nå fikk han vann på mølla, da ble han ivrig: "Kan du ikke prøve?" "Prøve? Hvordan skal jeg kunne prøve det, om du har blitt kvitt den gamle Adam?" "Hå..spytt på meg, spytt meg i andsiktet! Så skal du få se om jeg blir sint!" "Jeg behøver ikke det", svarte han, "for hvis jeg ber..jeg, som ikke har opplevd sånt som du snakker om du har opplevd...hvis jeg BER en mann at han skal spytt på meg, så skal jeg klare å ikke bli sint. Men han spyttet meg i ansiktet når jeg ikke hadde bedt om det!".....Kan det bli værre! Eller har han røvet meg min ære ved mitt navn eller min eiendom? Sånn uforvarende. ....(noen ord jeg ikke skjønner). Så langt kan et menneske komme. Og hvis man så sier man ikke har SYNDET...det er synd i handling! Så gjør vi GUD til løgner! Og SANNHETEN, Hans Ord, er IKKE i oss. For Gud sier i sitt ord at der er INTET rettfærdig menneske på jorden som ikke synder!

Der er kanskje noen av dere som har hørt det, men jeg kan fortelle det igjen, for jeg har fortalt det flere ganger. For dette som jeg nå rører ved, det vil dere ganske sikkert komme i kontakt med i livet.

Bort i Amerika var det i sin tid en mann, en predikant, et stort Herrens vitne, ved navn

Harley (?). Han kom til Los Angeles og skulle holde noen møter. Han hadde aldri vært der før, men han hadde hørt snakk om at der i byen skulle være en fraksjon troende som ga seg ut for å være syndfrie, og det kom han til å nevne i en preken en kveld, og så sa han: "Det er blitt meg fortalt før jeg kom hit, at her i Los Angeles finnes troende mennesker som er syndfrie, som ikke lenger har den vonde natur i seg. Hvis det skulle være tilfelle, som jeg har vanskelig for å tro, så har jeg interesse av at en slik ville komme opp og snakke med meg. Jeg vil gjerne hilse på en slik mann." Så preiket han videre. Ganske riktig, når preiken var slutt, så kom der opp en mann til ham og rakte hånden til ham. Og så sa han: "Unnskyld, var det så at du ville snakke med meg?" "Med deg?" sa Harley. "Ja" sa mannen. "Vet ikke...om jeg har noe å snakke med deg om", sa Harley. "Ja, mente du ikke det du sa i preika? "Om hva?" "Om at det skulle være syndfrie mennesker her i byen. Hvis her var slike så ville du gjerne snakke med dem." "Jo, det mente jeg" sa Harley, "du vil vel ikke si at du er en slik?"

"Jo, jeg er en slik, for vi er mange her i byen som er syndfrie." Jeg ble helt paff, fortalte Harley. Jeg (Bjerkreim) har boken stående hjemme, hvor han forteller det. Så sto jeg og holdt mannen fast i hånden, forteller han, og sa: "Når jeg snakker om dette nå er det ikke moro, men jeg snakker alvor. Tør du gjenta det at du er syndfri? Med Gud som vitne over oss." "Ja", svarte mannen, "det gjentar jeg med frimodighet, "jeg er syndfri, ble det for 20 år siden, og i de siste 20 år har jeg ikke begått en eneste synd! Jeg kan ikke synde!" Jeg kunne ikke tro mine egne ører, forteller Harley. Så begynte jeg å sukke og be til Gud inni meg, om hjelp. Så falt det meg inn, jeg sa til ham: "Si meg, kan vi to være enige om at der finnes to slags synd omtalt i Bibelen?" "Hvilke?" spurte den andre. "Synd i ond utført handling. Og synd i unnlatt god handling." "Ja, det kan vi være enige om", svarte mannen, "for det står jo at om noen vet å gjøre godt og ikke GJØR det, for ham er det synd." "Ja men snille deg", sa Harley, vil du så stå her og fortelle meg, at du i løpet av de siste 20 år ikke har begått noen av de slags synder? Ikke sagt eller gjort noe i direkte vond handling, og heller ikke har du unnlatt å gjøre noe som er godt og rett?" Han gjentok det og

bekreftet det. Da forteller Harley at han følte seg nesten sjakk matt! Jeg visste ikke mere hva je skulle si. Men inni meg ba jeg fremdeles til Herren om hjelp. Jeg syntes så synd på ham. Jeg så for meg et menneske som hadde betraktet seg selv, hvordan skulle jeg redde ham? Jeg ble bønnhørt, forteller Harley, men bønnhørelsen kom på en måte som jeg ikke hadde tenkt meg muligheten av. Der sto en kvinne, hun var visstnok ...(?) i lokalet der. Hun sto såpass nær at hun hadde hørt samtalen, hva som ble sagt, og så skjønnte hun den forlegenhet jeg kom i. Så kom hun stille bort og la hånden på skulderen min og sa: "Det spørsmål skal du aldri stille til den som selv at han er syndfri." "Hvilket spørsmål?" "Det du stilte ham nå. Om det er riktig at han de siste 20 åra ikke har unnlatt å gjøre noe godt og heller ikke gjort noe som er direkte galt i handling. Det spørsmål skal du aldri stille til den som selv sier han er syndfri." Så snudde Harley seg og sa: "Unnskyld frue, hvem skal jeg da spørre?" "Jo," svarte hun, "du skal spørre naboen. Men tenk en nabo som holder høns som er vanskelig å holde innenfor gjerdet om våren. Og når naboen hans har gjort ferdig blomsterbedet, eller en gulerotseng, og så har hatt besøk av naboen høns! Spør så han som eier hønsene om vedkommende som hadde besøk er syndfri." Men, forteller Harley, da kjente jeg at mannens hånd ble slapp, så slapp han min hånd, og så stakk han! Jeg fikk ikke snakke mer med ham. Og jeg sto igjen og tenkte, den mannen må ganske sikkert ha hatt det .....(skjønner ikke hva som sies)....(noen ord borte her)...ikke synd.

Nei, mine venner, det er SELVBEDRAG!

Nå. vi skal fortsette i morgen.

Så det er ikke mye selvoppbyggelse å få av de første timene. men som jeg sa i formiddag, så håper jeg det (bibelkurset) skal munne ut i noe som kan bli oss til velsignelse og hjelp.

Så slutter vi der.

Bønn: .....